ג: ארבעה אבות פרק ראשון בבא קמא

עין משפט נר מצוה

כח א מיי׳ פ״ג מהל׳ נזקי ממון הל׳ ג סמג עשין סח טוש״ע ח״מ סי׳ שפ״ו ס״ג ופרי תואם שפ״ו ס״ג:

כט ב מיי׳ פ״ח מהל׳ מוכר ומזיק הלכה יח סמג עשין ע טוש״ע ח״מ סי׳ תכח שפ״ו ס״ב:

ל ג ד מיי׳ שם פ״ו הל׳ י סמג שם טוש״ע ח״מ סי׳ שפד שפ״ו ס״ב:

לא ה מיי׳ פרק י״ד מה׳ נזקי ממון הל׳ טו סמג עשין סו שם טוש״ע ח״מ סי׳ תכח שפ״ו ס״ג:

לב ד ז ח מיי׳ שם פרק ט סמג שם טוש״ע ח״מ סי׳ שפו שפ״ו ס״ג:

רבינו חננאל

ניחו אבוי סבינו ומשאו שהניחן ברשות הרבים (והזיקן) ואמרי היכי דמי אי דאפקרינהו בין לרב ובין לשמואל היינו בור כו׳ תלוקת רב ושמואל בפ׳ המניח את הכד בהלכה דנשברה בדו כו׳ ודחינן נמי ואמרי׳ כי קאמר רב פפא אתולדה דמבעה כו׳. אלא אביהו וניעו פי׳ רוקו בליחה עבה או רכה כדאמר [ערובין צט ע״א] בענין תלמיד שרק בפני רבו ואמר כיח ורוק קאמרי׳. אי בתר דניחת זה הרוק. ודאי הזורק רוק מפיו מפקיר אותו בין לרב ובין לשמואל היינו בור. [אלא] כי קאמר רב פפא אתולדה דאש ורק אבוי סבינו ומשאו שהניחן בראש הגג ונפלו ברות מציה והזיקו: ואקשי׳ הני כי אש דמו מה אש כח אחר מעורב בה והא הרוח שמעבירה רמציתה ולולי הרוח לא היתה האש הולכת ומזיקה הני נמי כח אחר מעורב בהן והוא הרוח כו׳. ואוקימנא כי קאמר רב פפא בתולדה דרגל בחצי נזק צרורות דהלכתא נמירי לה כדתנן [לקמן יז.] היתה מבעטת או שהיו צרורות סנהזות מתחת רגליה ושיברה את הכלים משלם חצי נזק. ואמאי קרי ליה תולדה דרגל לשלם מן העלייה. ולרבא דמבעיא ליה אמאי קרי ליה תולדה דרגל לפוטרה ברשות הרבים. פס׳ והמבעה רב אמר המבעה אם תבעיון בעיו וקיימא לן כרב דפוגין דשמעתין כותיה. ולא עוד אלא אמוראי קיימי כותיה ואליבא דידיה שקלי וטרו. ושמואל אמר לך מי כתיב ברוח. שמואל אמר זה השן [שנאמר] איך נחפשו עשו נבעו מצפוניו וכדתרגם רב יוסף איכדין איתבליש עשו אתגליין מטמוהי. ורב אמר לך מי קתני נבעה. מכדי קראי לא כרב ולא כשמואל רב מאי טעמא לא אמר כשמואל. אמר תנא ליה [שור] במתני׳ וכולל קרנו ושנו ורגלו. ושמואל אמר לך תנא שור והוא הקרן תנא מבעה

משורו למדנו. היינו קרן לבן ורגל פטורין כרמ״ך ונמצנו ומכיון לין למלק בין תמות למועדות דלא שיך למלק מלא נבעלי חיים ופ״ת היכי נמר משור מה לשור שכן ב״ח וכוונתו להזיק ומפרש רשב״ם לתמי מבור ושור ממה הלד ולקמן גבי הלד השוה דקתמר מכיי לתמוי מבנו ומכיון לה גרם מי לרב דתמר כולם משורו למדנו היינו שור דלרב פ״ח דכתיב הלד תמי׳ כדפרש׳ מבל קשה כיון דמנור נמי ליף לפטורו כהו כליס כבור ולקמן בהמנית (דף כח.) ממייב כהו רב כליס גבי נשבר כדו:

וממונך. נלמ דוקא גבי בור וכן נבי מם [ב]דפשיטא דמם הלילן נדישו של מבישו נתם של מחר דמייב: **תולדה** ישן. הוה מני למפרך דלקמן מוקי מתניתין כיון שדרכו להזיק וקרי ליה מב נלמ דבלמו הכי פריך שפיר: **והתנן אדם מועד לעולם.** נלמ פריך דיקן נמי הוי מב כדרכם עלה בגמרא נפ׳ כילד (לקמן דף כו:) מפלע מחת פלע להא נלמ מיימי הכא קרא נלמ מיימי דהוי כיולא בו: **ביחו** וניעו. פיכם הקונעולם מי הלף וקשה לר״ת דבפ׳ ס הנדה (נדה דף יח: ושם) קתני כימו וניעו ומי הלף ונראה דכימו הוא היולא מן הגרון בכח וניעו הוא היולא מן הפה על ידי נענוע[ב]:

לפוטרו ברה״ר. ופ״ת אמאי פשיטא ליה טפי מלשלם מן העלייה וי״ל כיון דמן הדין היה משלם נזק שלם ואמי הלכתא דלא משלם אלא מלי נזק אם כן אמי הלכתא להקל ולא להממיר: **אמאי** קרי לה תולדה דרגל. פע״ג דדמי לרגל כיון שדיכה חוץ היה לו לקלות לה מם נפני עלמה: **כדמתרגם** רב יוסף. נקט רב יוסף לפי שהיה בקי בתרגום שיש כמה ענייני תרגום ולא כפירש בעלמא לפי שהיה בני נהור ודבריס שבכתב אי אתה רשאי לומר על פה ולכך היה אומר תרגום דמשום עת לעשות אמר התם[ג] דשרי ואין לך עת לעשות גדול מזה[ד]:

לא ראי הקרן שאין הנאה לחזיקו. ופשיטא דשם שהיה לו לשמור שורו שנקל היה יכול לשומרו שלין לחזיקה כיון שלין הנאה להזיקה הוי כעין לחזיקה שאין הנאה לחזיקה כלל כך יכול לשומרה כרמי מקפה ונקל יכול לשומרה כרמי הקרן לכוונתו להזיק וילרה מקפה ואין יכול לשומרה כל כך יפה: מידי

ואי דלא אפקרינהו אי לשמואל דאמר [ב]כולם מבורו למדנו היינו בור ואי לרב דאמר כולם משורו למדנו היינו שור מאי שנא בור שכן תחלת עשייתו לנזק וממונך ושמירתו עליך הני נמי תחלת עשייתן לנזק וממונך ושמירתן עליך אלא א״תולדה דבור כבור וכי קאמר רב פפא אתולדה דמבעה מאי ניהו אי לשמואל דאמר מבעה זו שן הא אוקימנא תולדה דשן כשן אי לרב דאמר מבעה זה אדם מאי אבות ומאי תולדות אית ביה וכי תימא אב ניעור תולדה ישן והתנן[ג] ²אדם מועד לעולם בין ער בין ישן אלא אביהו וניעו היכי דמי אי בהדי דאזלי קמזקו ²כחו הוה אי בתר דנייח בין לרב בין לשמואל ²היינו בור אלא תולדה דמבעה כמבעה וכי קאמר רב פפא אתולדה דאש תולדה דאש מאי ניהו אילימא אבנו סכינו ומשאו שהניחן בראש גגו ונפלו ברוח מצויה והזיקו היכי דמי אי בהדי דאזלו קא מזקי היינו אש מ״ש אש דכח אחר מעורב [ב]בהן וממונך ושמירתו עליך הני נמי כח אחר מעורב בהן וממונך ושמירתן עליך אלא ²תולדה דאש כאש וכי קאמר רב פפא אתולדה דרגל רגל הא אוקימנא תולדה דרגל כרגל [ד]²בחצי נזק צרורות דהלכתא גמירי לה ואמאי קרי לה תולדה דרגל ²לשלם מן העלייה והא מבעיא בעי רבא [ב]דבעי רבא חצי נזק צרורות מגופו משלם או מן העלייה משלם לרבא מבעיא ליה לרב פפא פשיטא ליה לרבא דמבעיא ליה אמאי קרי לה תולדה דרגל ²לפוטרה ברה״ר: המבעה וההבער כו׳: מאי מבעה רב אמר מבעה זה אדם ושמואל אמר מבעה זה השן רב אמר מבעה זה אדם דכתיב ¹אמר שומר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעיו ושמואל אמר מבעה זה השן דכתיב ²איך נחפשו עשו נבעו מצפוניו מאי משמע כרמתרגם רב יוסף איכדין איתבליש עשו אתגלין מטמוהי ורב מאי מעמא לא אמר כשמואל אמר לך מי קתני נבעה ושמואל מ״ט לא אמר כרב אמר לך מי קתני בועה מכדי קראי לא כמר דייקי ולא כמר דייקי רב מ״ט לא אמר כשמואל תנא ¹ישור וכל מילי דשור ושמואל נמי הא תנא ליה שור אמר רב יהודה תנא שור לקרנו ומבעה לשינו והכי קאמר לא ראי הקרן שאין הנאה להזיקו כראי השן שיש הנאה להזיקה ולא

מי דלא אפקריגהו לשמואל דאמר. התם בהמניח את הכד (לקמן דף מח:) כל מקלה בור הוא ופע״ג דלא הפקיר היינו בור: **ורב דאמר.** כל מקלה שלא הפקירה משור למדנו מה שור שהוא ממונו ואם הזיק חייב אף כל ממונו אם הזיק חייב: **היינו שור.** ולאו תולדה דבור ניהו וכשור אמרן לעיל תולדה דשור כי שור. ואפי׳ לשמואל נמי דאמר תולדה דבור ניהו מאי חזית לאוקומי מתניתא דרב פפא דאתולדה דבור אבל דחיק שכן תחילת עשייתו וכו׳: **הני נמי תחלת עשייתן.** מתילת מה שנעשו בור דהיינו כשהוחמו לשם היו עומדים לנזק: **וכי קאמר רב פפא.** תולדה נלמ כלא דיקה מתולדה דמבעה: פלוגתא דשמואל ורב במבעה לקמן בשמעתין: **מדם מועד.** ער ויכן היינו מב: **מדם מועד.** ער ויכן בשילהי פ״ב: **אלא.** תולדה לשדם היינו ביחו וניעו. ביחו רוק הפה ניעו ליחת המוטט ו[ה](רוק היולא ממוך גופיה אגב כח): **אי בהדי דאזלי מזקי.** שנפל על השיראים וטנפום או נתון המשקין ונמאסו: **כחו הוא.** והיינו שדם גופו ומיב: **אי בתר דנייח.** אחר נוח הרוח לאחר הזיקו שהומלך שדם בהם: **כין לרב כין לשמואל היינו בור.** דהא ודאי תקנה לאפקרה היא: **כרוח מציה.** שאי ברוח שאינה מציה הוי תוסם ולא תמייב אבל ברוח מציה הוי מולדה דאם שהרי אם כרוח מוליכה: **דכח אחר מעורב בה.** והוה ליה לאסוקי אדעתיה: **כחצי נזק צרורות.** שהיתה מהלכת ומנפיה ברגליה ושיברה את הכלים, משלם חצי נזק ואע״פ שאין זה שיעור, דהא אוחמא שהיתה נוכחי והוה מולדה דקרן הוא (שבועות כג.). **דדהלכתא** גמירי לה. מתניי׳ שהיא תולדה של רגל ופטורה ברה״ר כי רגל, ומקי רגל לאו קנקא ניעו אלא תמונת, שהרי מועדת מתחילתה ואפי׳ צרורות הוא לאקלן דחמנת

מסורת הש״ס

ו) [לקמן ו. כח:]. ב) לקמן כו. [סנהדרין עב.]. ג) [כה]. ד) [לקמן יז.]. ה) לקמן יח., ו) [לקמן יב:]. ז) [לקמן יב:]. ח) ס״ל אין זה, ט) [שמות כב], י) [ויכ״ר הערוך ערך כמן], י) [ניעין פ.]. ב) [ועי׳ תוס׳ שבת קנו. ד״ה ויכולו ותוס׳ מגילה כח: ד״ה כמגילה].

תורה אור השלם

1. אָמַר שָׁמַר אָתָא בֹקֶר וְגַם לָיְלָה אִם תִּבְעָיוּן בַּעְיוּ שׁוּבוּ אֲתָיוּ: ישעיהו כא יב

2. אֵיךְ נֶחְפְּשׂוּ עֵשָׂו נִבְעוּ מַצְפֻּנָיו: עובדיה א ו

גליון הש״ס

תוס׳ ד״ה ופמונך כו׳ דשמיטא דאם תהליק. עי׳ לקמן כב ע״ל תוס׳ ד״ה אבו מבוס ממונו: ד״ה ברשותיהו רב יוסף ובו׳. ואין לך עת לעשות גדול מזה. עי׳ שבת דף קטו ע״ל תד״ה לא נתנו ומהכ״ת שם:

מוסף רש״י

וניעו. שניפח מתוך הריפוי ויולא דרך הנחיר (איכה ג פה). **בחצי נזק צרורות.** כהמה שהיתה מהלכת והיו לרוחות מנתזין מתחת רגליה ושיברה את הכלים, משלם חלי נזק ואע״פ שאין זה שיעור, דהא אוחמא שהיתה נוכחי והוה מולדה דקרן הוא ומקי רגל לאו קנקא דרגל ולא תולדה דקרן אלא נרוחות הוא דמקלקל ולקמן (שבועות כג.). **דהלכתא** גמירי לה. מתניי׳ שהיא תולדה של רגל ופטורה ברה״ר כי רגל, ומקי רגל לאו קנקא ניעו אלא תמונת, שהרי מועדת מתחילתה ואפי׳ צרורות הוא לאקלן דחמנת